

Fina enodejanka je „Salome“, biblijska drama, francoski spisal Oskar Wilde, ki se je predstavljala v našem gledišču kot noviteta dne 2. in 4. novembra. Nekaj grozničavega preveva to delce Wildejevo. Brez dvójbe je razgrnil pisatelj s to dramo del svoje lastne nature pred nami. Perverzno delo perverznega pisatelja, bi lahko rekli! A da je bil Wilde pesnik, umetnik, ne kaže samo jezik njegov, ki je izbran, duhovit, temveč tudi dejstvo, da ima igrice veliko sugestivno moč. S predstavo smo bili izredno zadovoljni. V težki vlogi Salome se je odlikovala gospa Kreisova, kateri se je kar videlo, kako se je vživela v svojo vlogo. Dobra sta bila g. Dragutinović (Herod) in gospod Dobrovolny (Jokanaan).

Isti večer se je uprizoril prvič na našem odru zgodovinski prizor „Knez semberijski“, srbski spisal B. G. Nušič. V tej dramatski sliki je nekaj mogočnih, markantnih potez, katerih vplivu se gledalec ne more odtegniti. Trdi, jekleni značaji se nam kažejo v njej.

Obe enodejanki sta se ponavljali dne 4. novembra.

Jako nam je ugajala tudi Beyerleinova drama „Mirozov“, ki se je uprizorila kot noviteta dne 12. in 14. novembra na našem odru. Zoper gotove pred-sodke in predprave se bori pisatelj v tej igri in sicer uspešno, prepričevalno, to pa zaradi tega, ker je vseskozi objektivni in se tendenčnost igri komaj pozna. Nekaj jako ljubkega je „Mala Dorrit“, veseloigra v treh dejanjih, po Dickensovem romanu, spisal F. pl. Schöntan, ki se je predstavljala v našem gledišču prvič dne 21. ter ponavljala 24. novembra. Prvo dejanje je sicer precej mrtvo in dasi je v igri mnogo več romantike nego resničnega življenja ter se vrši vse v nam popolnoma tujem, za današnje čase popolnoma nemožnem miljeju, preveva vendar vse delo toliko zdravega humorja, da pozabimo vse pomisleke, ki jih imamo zoper to in ono ter sledimo s slastjo in res nekakim duševnim užitkom raznim prizorom. Dorrit je imenitno igrala gospa Kreisova, ki je kakor rojena za to vlogo.

Razen navedenih smo imeli zadnji čas še sledeče dramske predstave:

Dne 29. oktobra so se igrali drugič „Bratje sv. Bernarda“, dne 1. in 5. novembra „Mlinar in njegova hči“, dne 26. nov. popoldne „Deseti brat“.

B. Opera. Opernih predstav smo imeli izza zadnjega poročila šest. Opera novost je bila v tem času edino „Mara“, opera v enem dejanju, spisal Delmar, uglasbil Ferdinand Hummel. „Mara“ je polnozvočno muzikalno delo, odlikujoče se po krepki karakteristiki. Tu res govore godala ter jasno komentirajo dejanje. A da naposled v godbi vendarle ne bodo obveljala Wagnerjeva pravila, o tem smo bili prepričani iznova, ko smo po daljšem premoru slišali zopet enkrat Verdijevo „Aido“, ki so jo peli 16. in 18. novembra. Komentar se piše z duhom, a umetnost zahteva pred vsem srca! Godba brez melodije je to, kar je pesnitev brez poezije! V „Aidi“ je vse polno najslajših, globoko dušo pretresajočih melodij! —

Dne 29. oktobra popoldne se je pel četrtič „Car in tesar“, dne 10. in 26. novembra četrtič, oziroma petič „Pikova dama“, o kateri prinašamo v današnjem listu posebno oceno izpod peresa kritika-strokovnjaka.

Dr. Zbašnik.

P. J. Čajkovskega opera „Pikova dama“. Po Puškinovi noveli prirejeno besedilo opere podaje v sedmih podobah pripoved o zmotni ljubezni Lize do topničarskega inženerja Hermana, katera jo žene v smrt, ko se uveri, da jo je zmamil Herman k ljubezni le, da mu pripomore k zbližanju s staro grofinjo, pri kateri je živela Liza kot rejenka. O stari grofinji, nazvani v ljudski govorici „Pikova dama“, gre glas, da se je priučila v svoji mladosti za pregrešnega občevanja s pustolovcem grofom St.